

Kirsten Janssens

Scherven

van de

Zon

roman

*Elke overeenkomst in deze roman met
bestaande personen, gebeurtenissen en omstandigheden
berust op louter toeval.*

Eerder verschenen van Kirsten:

Living with the Devil

Mijn leven in Lockdown

© 2023 Kirsten Janssens
Alle rechten voorbehouden

www.gigaboek.nl

ISBN 9789085484851

Het verhaal begint bij een meisje van dertien. Haar naam is Firuza. Ze is een pientere tiener, dat goede cijfers op school haalt en ook nog sportief is. Als oogappel van haar vader ligt haar een mooie toekomst te wachten.

Met haar jongere zusje, oudere broer, moeder, vader en opa woont Firuza in Afghanistan.

Ze wonen allen samen op een boerderijtje. Vader heeft veel schapen en op zijn akkers teelt hij graan, noten en papaver.

Iedereen draagt zijn steentje bij voor het goede verloop van de akkerbouw en veeteelt.

Firuza droomt ervan om popster te worden, zoals Ariana Grande, haar grote idool.

Haar broer daarentegen wordt opgeleid om later de boerderij over te nemen en werkt hard mee met zijn vader.

Schuin tegenover de boerderij ligt een speelpleintje waar Firuza altijd gaat spelen met haar vriendinnen. Meestal ligt ze languit te dromen over hoe ze ooit de wereld gaat veroveren met haar stem, want zingen en dansen kan ze wel.

Op een morgen vertrekt Firuza naar het speelpleintje. Ze zet zich op de schommel en wacht tot haar vriendinnen komen, als ze plots schoten hoort vanuit haar ouderlijk huis. Firuza rent zo snel ze kan terug en ziet door het venster hoe haar zusje en opa vastgebonden zitten. Gewapende mannen openen zonder dralen het vuur en schieten de twee weerloze slachtoffers meedogenloos dood.

In blinde paniek probeert Firuza zich te verstoppen. Tevergeefs want de soldaten vinden haar en nemen haar mee naar een geheime plek, waar ze gevangene zou worden. Haar familie zou ze nooit meer terugzien, kreeg Firuza te horen.

Op dat moment werd de mooie toekomst die haar te wachten stond plotsklaps verstoord.

Vanaf nu is ze in handen van gemene mensen die haar zullen gebruiken en misbruiken tot ze niet meer nuttig is.

Er gaat geen dag voorbij of brute mannen vergrijpen zich aan het tengere meisje. Firuza heeft geen andere keuze dan als willoze prooi te fungeren voor deze beesten.

Firuzza zit op haar knieën op een kille, vuile grond te huilen van de pijn maar is na verloop van tijd toch zo sterk, dat ze begint te denken aan mogelijkheden om te ontsnappen.

Kan ze iemand om de tuin leiden, is er iemand die ze mentaal of fysiek de baas kan?

Terwijl ze in haar hoofd de mogelijkheden aftast om haar een weg naar vrijheid te banen, komt er alweer een wellustige soldaat aan. Hij opent de kooi waarin ze gevangen wordt gehouden, sleurt Firuzza aan haar haren eruit en dwingt het arme kind op haar knieën. Wat er vervolgens gebeurt laat zich raden. De soldaat laat zijn broek zakken en begint Firuzza hardhandig te penetreren.

Firuzza schreeuwt het uit van de pijn. Gelukkig heeft deze respectloze bruto binnen een minuut zijn zaad gespoten. Nog even volhouden, denkt ze terwijl haar tranen over haar wangen rollen. Maar als ze schichtig achterom kijkt, ziet ze de volgende verkrachter al met zijn blanke sabel klaarstaan.

Nadat drie mannen hun lusten op haar hebben gebotvierd, zakt Firuzza in elkaar, hevig bloedend uit haar vagina, ze vergaat van de pijn.

Dag na dag herhaalt dit ritueel zich; Firuza is de wanhoop nabij. Aan alles voelt ze dat ze deze marteling niet lang kan volhouden.

Op een dag ontdekt Firuza een patroon in het gedrag van de beestachtige soldaten. Ze laten de kooi steeds gemakzuchtig openstaan en hun wapens zetten ze achteloos in een hoek. Terugdenkend aan de zorgeloze tijd dat ze op straat speelde, ontwikkelt Firuza een plannetje om aan de gruwelijkheden te ontsnappen. Zo kon ze immers niet meer verder leven: ofwel werd ze gepakt en gedood, ofwel lukte het haar om haar vrijheid terug te krijgen.

Haar besluit staat vast. De volgende dag zou ze toeslaan, bij de laatste vent die haar zou aanranden. De metalen beker waaruit ze dronk, zou ze tegen zijn hoofd gooien, dan het pistool van de soldaat afpakken, hem neerschieten en de benen nemen. En zo geschiedde.

Terwijl de nietsvermoedende soldaat aan zijn gerief denkt te komen, gooit Firuza de kroes achterwaarts. In

de verwarring die ontstaat, grijpt het meisje het pistool van de soldaat. Twee schoten schakelen hem uit. Zonder omkijken springt Firuza uit de kooi en klimt ze het raam uit. Ze zet het op een lopen, de nacht in.

Achter zich hoort ze mannen schreeuwen, ze ziet lichtflitsen van achtervolgers, maar Firuza vindt de kracht en de moed om te blijven rennen en deze gewetenloze onmensen te ontvluchten.

Na uren rondzwerven klopt Firuza zachtjes op de deur van het huis waar ze al die tijd, tot aan die geweldadige ontvoering, heeft gewoond. 'We moeten vluchten, nu,' fluistert ze tegen haar ouders, die haar dolgelukkig in hun armen sluiten. Ze aarzelen geen seconde, want ze zien hoe hun arme dochtertje is toegetakeld. Onmiddellijk pakken ze de noodzakelijke spullen bij elkaar en verdwijnen via sluiptwegen richting de grens.

Tallose malen stuiten de vluchtelingen op wachtposten en patrouilles, maar als gezin van vier en dankzij de nodige creativiteit en afleidingsmanoeuvres slagen ze erin ongedeerd alle hindernissen te nemen. Ze blijven lopen tot ze een sluiptunnel bereiken die een paar kilometer van de grens eindigt.

Plots stopt er een jeep. Het viertal schrikt zich wild, maar de vriendelijke jongeman achter het stuur zegt dat ze onmiddellijk moeten instappen.

‘Ik doe jullie geen kwaad, ik ga jullie helpen.

Mijn naam is Saïd. Willen jullie de grens over?’

‘Ja graag,’ antwoorden ze.

Ze stappen allen in, Saïd vraagt hun wat ze van plan zijn.

‘Wel, er zijn dingen gebeurd waardoor we hier niet meer kunnen blijven,’ antwoordt Firuza’s vader.

‘Ons doel is om in Brussel te geraken, ver weg van hier.’

‘Ah Brussel,’ zegt Saïd, ‘dat lijkt me een goede beslissing, daar heb ik al veel over gehoord. Je krijgt er kansen als vluchteling. Maar heb je al bedacht hoe je daar gaat geraken?’

‘Stap voor stap,’ zucht Firuza’s vader.

‘Hier is een wereldkaart, neem deze maar mee’ zegt de behulpzame jongeman Saïd.

‘We zijn er binnen vijf minuutjes, ik ga jullie tegen het bos afzetten, dat is het veiligst, van daaruit moeten jullie richting het noorden.’

Het viertal stapt uit, bedankt Saïd en rennen zo snel ze kunnen het bos in, ongezien de grens over.

Vanaf nu zou het moeilijk worden. Firuza's vader realiseert zich dat ze verschillende landen moeten doorkruisen, zich verstoppen in vrachtwagens, tientallen kilometers te voet zullen moeten afleggen; en dat deze vlucht heel veel onzekerheden en gevaar zou meebrengen.

Maar het zou niets zijn in vergelijking met de gruwelijkheden in hun oude woonplaats. Met alle kracht en doorzettingsvermogen als gezin gaan ze richting België.

Na vele omzwervingen bereiken het viertal Bahrein, een van de Arabische Emiraten. Bij aankomst vergapen ze zich aan de skyline van de hoofdstad Manama, zo indrukwekkend die torenflats, alles schoon en netjes, blinkend in het zonlicht, afgezet tegen een strakblauwe hemel. Na het uitwisselen van bewonderlijke blikken zet het Afghaanse viertal zwijgend hun voettocht voort richting de haven.

Firuza en de rest van het gezin verstoppen zich in een containerschip met als bestemming de grote kustplaats Alexandrië in Egypte.

Het is bepaald geen luxecruise. Angstvallig verborgen blijven ze aan boord van het vrachtschip, via de Golf van Aden, de Arabische Zee, de Rode Zee om uiteindelijk via het Suez-kanaal uit te komen in de Middellandse Zee. Op de schaarse momenten dat het hen lukt een blik naar buiten te werpen, genieten ze van het zicht op de adembenemende Egyptische zandwoestijn.

En daar komen ze dan eindelijk aan in Alexandrië, weliswaar onderkoeld en uitgehongerd, de uitputting nabij na een wekenlange tocht vol ontberingen.

Ongezien ontkomen ze van het containerschip. Ze wandelen richting het centrum en klampen onmiddellijk mensen aan op straat om hulp en advies te vragen, want waar moesten ze nu in hemelsnaam naartoe?

‘Een visum aanvragen in de hoofdstad Caïro en vandaar verder reizen,’ zo raadt men hun aan.

En dat lukt, het visum is een feit en zo kan het gezin verder op een onvergetelijk avontuur.